

A hazaárulás minősített esete

Az Európai Parlament Információs Hivatala kiadott egy Európa ma és holnap című nagyalakú, igényes kivitelű broszúrát. A füzet több nyelven – 28 mai és jövőendő EU-tag ország önbemutakozását tartalmazza. Összeismertetésük tökéletesen helyénvaló törekvés: a huszonnyolcak között vannak alapító tagok és idén csatlakozók, sőt három reménybeli várankozó is; akad régi gyarmattartó birodalom és vadonatúj független ország; nyugati keresztény, ortodox és iszlám állam is. Más-más indulás, más-más gazdasági és kulturális helyzet és a befogadásra várókról bizony nem sokat tud a Művelt Nyugat.

Az egyes országok maguk állították össze a szöveg- és képanyagot, az előszóban a kiadó a szövegek tartalmáért nem is vállal felelősséget. Így nyilvánvaló, hogy a még nem tag országok bátran festhettek magukról rokonszenves képet saját jól felfogott érdekükben: az európai közvélemény megnyerése céljából.

Az országfejlesztések egy rövid, amerikai típusú önéletrajzból, és egy valamivel hosszabb kifejtő részből állnak. Ez utóbbiban nemzeti sajtóságok, érdekességek szerepelnek. A 28 ország bemutatkozása három minőségi kategóriába sorolható. A többség reális történelmi és kulturális tényanyaggal szolgál. Néhány, az Európai Unióba igyekvő ország nemzeti legendáit is a képbe illeszti, a számukra kínos adatokat, folyamatokat vagy elhallgatja, vagy eufémizmusokba burkolja. (Törökország, Szlovákia, Románia sorolható ebbe a kategóriába.)

A harmadik – és egyben döbbenetes – felfogás a magyar. Lássuk először az önéletrajzunkat! Az 1990-ig terjedő időszak 14 pontját szóról szóra leírom, csak utána fogom elemezni. (megjegyzem, a románoknak erre az időszakra 34 (!) megemléltendő történelmi eseményük akad!)

Fontos dátumok Magyarország történelmében:

1000 a magyar állam megalapítása az ország első királya, István alatt.

1308-1437 – A központi hatalom megerősítése.

1541 a törökök beveszik Budát. Az ország 3 részre szakad: a Habsburgok elfoglalják (bekebelezik) a nyugati részt, Magyarország középső része a törökök közvetlen ellenőrzése alá kerül, miatt a Tiszától keletre levő részen az Erdélyi Fejedelemség jön létre.

1711-1848 osztrák uralom.

1867 a körülbelül fél évszázadig tartó Osztrák-Magyar Monarchia létrehozása.

1914 Magyarország részt vesz az I. világháborúban a német birodalom oldalán.

A Magyar Köztársaság megalapítása november 16-án.

1938 szövetség Németországgal.

1941 hadüzenet a Szovjetuniónak.

1944 az ország elfoglalása a német csapatok által. Számítalan magyar zsidót deportálnak. Hadüzenet Németországnak decemberben.

1945 a Vörös Hadsereg elfoglalja Budapestet és elűzi a németeket.

1949 a Magyar Népköztársaság alkotmányának elfogadása.

1956 népfelkelés, a szovjetek erőszakosan leverik, az akkori államfőt, Nagyot halálra ítélik

1989 Magyarország ismét demokratikus ország lesz. A szovjet csapatok elhagyják az országot.

1990 az első szabad választások

Első, futó áttekintésre is hiányosnak tűnik. Nézzük csak alaposabban! Feltűnő, hogy 1000 előtt nem volt magyar történelem, sőt a Kárpát-medencében sem történt semmi!

Hiszen Szent István (és nem István) csupán a keresztény államot alapította meg, az első Árpádok ugyan mit is csináltak 895-től?

A többi 27 ország természetesen élt a lehetőséggel. Lássuk először a fentebb említett első kategóriát, a tényszerű adatközlőket. Például Spanyolország a római kor után helyet szorított a vandál és a nyugati gót államnak, majd a mórokénak is; Belgium Caesar galliai hódítását, majd a frank birodalmat is felvette történelmi életrajzába.

A második csoportba soroltak alaposan megragadják a rokonszeny-szerzés lehetőségét: ősi európai kultúrnmegközelítéssel mutatkoznak be. Törökország Kr. u. 196-tal, Septimius Severussal kezdi a történetét, majd Nagy Konstantin, illetve a bizánci császárság következik.

Szlovákia az amúgy egzakt módon soha nem azonosított Nagy-Morva Birodalommal kezd, majd Bratislava első nyomaként említi Árpád utolsó csatájának (szintén nem azonosított) helyszínét.

Románia tovább megy. Idézem: Kr. e. VI. sz. a románok őseinek, a dákoknak első említése Homérosz és a nagy antik mesélők által. (Finom elszólás: mesélők.) Kr. e. I. sz. a rómaiak elfoglalják Dacia területét. A romanizálási folyamat kezdete. (Apró probléma: mindez Kr. u. 106-ban, tehát csaknem 3 évszázaddal később történik.) És így tovább.

Mi magyarok miért nem említettük a honfoglalást? Vagy urambocsá: a kettős honfoglalást?

A szlovákok használják fel a 907-es braslauespurchi győztes csatánkat önigazolásként? Miért nem említjük meg a frank oklevelekben többszázszor előforduló Hungarus nevet? Vagy akár az izlandi sagák Tyrkerét? A Kr. e. VI. századból a jürkákat bemutató Hérodotoszt? 527-ből Muagerisz hún királyt említő bizánci krónikát? Gardizit, ibn Rusztát, Dzsjahánit, Bölcs Leót, Bíborbanszületett

Konstantint vagy 889-ből Regino prümi apátot, akik a türkökkel, szkítákkal azonosítanak így vagy úgy?

A tordosi és tatárlaki rovásírás-leleteket emlegethetnénk oly joggal, mint a törökök emlegetik civilizációjuk őseiként az asszírokat, hettitákat!

Iszonyú kártékony ez a torzító elhallgatás!

Lám, a románok tudomást sem vesznek arról, hogy Constantin Daicovicu, a dákoromán folytonosság (kontinuitás) elméletének atyja 1973-ban, halála előtt maga fedte fel (a Történeti Intézet, a Történeti Múzeum munkatársainak, és egyetemi kollégáinak, diákjainak) kutatásai hazug voltát. Tétélesen sorolta fel saját történelemhamisításait!

A Nestor-krónika nem oláh-okat, hanem frank-okat ír. Anonymus ac pastores Romanorum kitétele sem daciai oláhokra, hanem dunántúli, frank fennhatóság alatt élt romanizált pannonokra vonatkozik. Az őstrománnak titulált Dridu-műveltség bulgáriai az egykor a Kárpát-medence déli harmadát birtokló bulgárok hozták fel hazájukból az itt megtalált elemeit. A többit nem sorolom.

Mi pedig saját történelmünk elhallgatásával igazoljuk a már dogmává merevült történelmi hazugságokat. No, haladjunk tovább szépen, sorban.

Úgy tűnik, hogy az Árpád-kor nem létezett!

Nem volt – a korszakalkotó politika- és jogtörténeti dokumentum – az Aranybulla, nem volt tatárjárás, nem volt Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Margit, Szent Kinga, Szent Erzsébet.

Sorstársaink közül a csehek büszkén emlegetik a Przemysl-, a lengyelek a Piast-házat!

Újabb úr: nem találok 1456-ot! Az egész keresztény világban harangoznak a nándorfehérvári diadallal végződő kereszties hadjárat emlékére, mi meg sem említjük.

Óvatosan fogalmaztam. III. Callixtus az 1456. június 29.-i Bulla orationum -ban III. Mohamed áprilisi hadrakelése hírére, a török megállításáért való imára buzdító harangozást rendelt el, de hát a törököt bizony Nándorfehérvárnál állította meg ez az ima, Hunyadi és Kapisztrán.

A törökellenes keresztény összefogás ugyan jellemző módon hézagoss volt, az ígért 80 ezer fős sereg helyett néhány regensburgi diák, párszáz lengyel és horvát fogott fegyvert mindössze, de nagyon szép őseurópai gondolat. Élünk kellett volna vele!

Szemezgessünk tovább! Mátyás humanista birodalma (az egyetlen reneszánsz birodalom) említésre sem méltó.

Hol marad sok évszázados, a magyarságot őrlő keresztény-ség-pajza küzdelmünk?

Lám, a török önéletrajzból hiányzik ez a néhány évszázad ők tudják, miért szégyellik

Mi miért nem vagyunk rá büszkék?

Mohács viszont elég jelentős csata lehetett hisz a szlovákok (sic! a szlovákok! Ismétlem: a szlovákok!) felhozzák saját történelmi eseményorukban! Mi nem

A Habsburgok dehogy foglalják el a nyugati részt: kettős királyválasztás történik, s a két királyi ház megosztozik a török által kettészelt országon.

Az Erdélyi Fejedelemség voltaképpen a magyar állam menedék-helye lesz, fejedelmei közül tán egyedül Székely Mózes tekinthető törzsökös, kizárólagos erdélyinek!

Nem találok a vallásszabadságot világelsőként deklaráló tordai országgyűlést sem! (1568)

Ennek a feltűnően eurokonform, korát messze megelőző intézkedésnek a mellőzése egyenesen megdöbbentő!

Természetes módon tolokodik elő egy magyarázat:

A kereszténység felvételének, az Árpád-házi szentek, a nándorfehérvári harangozás, a tordai országgyűlés együttes elhallgatása egy kereszténység-utáni mai Európának tett ostoba gesztus volna?

Ostoba, mert a katolicizmus, (ill. a reformáció a szlovákoknál, vagy a huszitizmus) minden ország önjellemzésében megtalálható!

Igen, MINDEN országében: a muzulmán Törökország büszkén emlegeti Szűz Máriát, Szent Pált, a myrai Szent Miklóst!

Szégyen. Egyetlen árva sort sem érdemelt meg tőlünk a török kiűzetése (1686 Buda, 1697 Zenta).

Mint ahogy Thököly és II. Rákóczi Ferenc sem!

Hiányzik a magyar reformkor. Úgy, ahogy van. Mindenestül.

1848/49-es forradalmunkról sincs egy árva szó se.

Nem baj, a románok felhozzák biz, mint saját forradalmukat!

Az osztrákok is, bár ők meghagyták nekünk.

Ezután egy szépen felépített, épületes baromság következik. Magyarország (és nem az Osztrák-Magyar Monarchia!) vesz részt az I. világháborúban.

Az 1918-as forradalmat nagyvonalúan 1914 novemberére téve (ezt az ostobaságot a kifejtő rész megismétli, megerősíti!) ez annyit jelent, hogy az önálló, köztársasági Magyarország egyedül harcolt Németország oldalán, s Trianont ezért kapta büntetésül.

A kifejtő részben még toldunk ide egy ostobaságot: állítólag 1/3-nyi területünket veszítettük el. Ha ez az építmény nem tudatosította volna a Jámbor Európaiban, hogy micsoda rettenetes erőszakos, mi több: bűnös nép maradtunk még a XX. században is, akkor jöhet a döntő érv:

1938 – Szövetség Nácinevetországgal.

A második világháborúban a környékünkön mindenki a rossz oldalon vett részt. Ennek elmismásolását zseniális találékonyssággal oldották meg a magukra valamennyit is adó szomszédaink:

Ausztria: 1938. március: Anschluss. Kész. Nyilván kimaradtak a háborúból, mert utána csupán a köztársaság 1945-ös kikiáltását említik meg.

Szlovákia: 1939-45 rövid függetlenség Nácinevetországgal alatta. Mesteri, szépségdíjas, zseniális meghatározás! Függetlenség egy uralom alatt, amely ráadásul nácinevet elnyomást sejtet; ez bizony elhatárolódás, sőt nyilván szenvedés is – nem pedig rosszízű szövetség, mint a miénk.

Románia: 1940. nov. 23. Románia csatlakozik a hármass szövetséghez. Ez is elegáns: a hármass szövetséget említi. Ilyen volt, valóban: létrejött 1882-ben, résztvevői az Osztrák-Magyar Monarchia, Németország és Olaszország. Szétbomlott az I. világháború során. De ez a tévedés elegánsan kikerüli a II. világháborús részvételkellemetlen emlegetését. Persze az Antikomintern Paktumnak is három tagja volt eredetileg, ugyan mit is kötözködöm. Persze nem említi néhány apró, echte román találmányt ez időkből: a meghalató-vonatokat, a zsidók jég alá lövetését vagy akár a favágó tőkén lefejezett szárazajtaikat, a megtizedelt Köröstárkányt, Gyantát etcetera.

Mi pedig 1938-ban szövetséget kötöttünk Nácínémetországgal. Nos, 1938-ban kötöttünk egy adóügyi pótegyezményt a németekkel (december 10.). Ausztria német megszállása tette szükségessé. Merüljünk el most egy kicsit ebbe a gyanús 38-as évbe! Az Anschluss nemcsak adóügyi pótegyezményt hozott ajándékba, hanem páni félelmet is. Politikusaink nem rokonszenveztek a náccikkal. Emlékeztetőül két esetet hoznék fel.

Az első. Németországi látogatásáról hazatérő Horthy így jellemezte Hitleréket:

Túl sok bennük a vörös! Teleki pedig nemegyszer jelentette ki, hogy „a német vereség a mi vereségünk is lesz, de a német győzelem a mi pusztulásunk!” Ez az év nem a németbarátság éve. Horthy és Kánya Kálmán már februárban egy németellenes horizontális tengelyről tárgyalt Varsóban.

A történeti hűség kedvéért: olasz-lengyel-jugoszláv-magyar lett volna ez a tengely. (Hiányzik történelem tankönyveinkből)

A németek persze ellenzik a lengyel-magyar együttműködést, visszacsatolási törekvéseink épp közös magyar-lengyel határt eredményeznének! Augusztusban két németellenes élő magyar siker: a bledi konferencia a Kisantanttal (jelentős enyhülést hozott), illetve a titkos lengyel-magyar Gentlemens agreement a szoros együttműködésünkről.

November. Az első bécsi döntésben voltaképpen Németország engedett! Aztán decemberben Ciano jön Pestre, melegen ajánlja az Antikomintern Paktumba való belépésünket. A tengely kontra horizontális tengely kérdése eldőlt! 1939-ben pedig beléptünk az Antikomintern Paktumba. És ugyanebben az évben megvalósul a magyar-lengyel határ, szeptemberben nem is engedték át a német csapatokat Lengyelország hátába – ez közismert és a németekhez lelkesen csatlakozó szlovák csapatokat sem, ez kevésbé közismert. A szlovák változat persze érthetően elhallgatja, hogy a lengyeleket hadüzenet nélkül, náci módon megtámadták!

Mi pedig: 1941 – Hadüzenet a Szovjetúniónak. Hogyan is volt? Üzentünk mi hadat, miután a kassai, rahói, körösmezői stb. bombázások után megállapítottuk: ez bizony hadiállapot. Ennek a kérdésnek hatalmas irodalma van, elégedjünk meg annyival, hogy a nemzetközi jog élesen megkülönbözteti a hadüzenetet és a hadiállapot tudomásul vételét.

Románia mindenféle indok nélkül, minket jócskán megelőzve már 1941. június 22-én hadat üzent a Szovjetúniónak. Ők leírják? NEM.

Más kérdés, hogy a szintén EU-várományos Bulgária sosem üzent hadat a dicső Szovjetúniónak, mégis ugyanazt kapta jutalmul, mint mi büntetésül!

Amúgy a hadüzenettel szovjet barátaink nálunk is rosszabbul állnak. Elfelejtkeztek erről a jogintézményről Finnország, a balti államok, Lengyelország de még Bulgária esetében is. Őt országot tiportak le 1941-ig, hadüzenet nélkül. Ez nyilván eszébe juthatott a kassai bombázás után minden magyarnak.

1944. – Számptalan magyar zsidót deportálnak Helyes állítás, igaz. Helyesen köti össze az életrajz a német megszállással. Csupán egyetlen bajom van: a zsidóüldözés egy szóval sem szerepel sem a román, sem a szlovák, sem az osztrák, de még a német (ismétlem: a német, még egyszer: a német) anyagban sem!

Próbálok kikövetkeztetni a holokauszt (soá) kérdésében írásból és filmekből igazán járatossá vált átlag EU-s olvasó gondolatmenetét: végülis lehet, hogy a magyarok működtették Auschwitzot? Rendben van, mi gerincesen vállaljuk.

De az 1944 nyári csendőrpuccsot (és ezzel a magyarországi zsidók teljes kiirtását) megakadályozó Koszorús ezredesnek vagy urambocsá: magának Horthynak köszönhető, hogy egyáltalán maradt zsidóság Közép-Európában! Így teljes az igazság, s a részgazság egyoldalú közlése súlyosabb bűn a legaljasabb rágalomnál

1956. Eufemisztikusan, reformkommunista módra népfölkelés, valóban. De nekünk, magyaroknak forradalom és szabadságharc. Egy csillagóra, amely megvilágosította a félrevezetett Európát, amely előkészítette a kommunista rendszerek bukását, és amely rövid időre visszaadta nemzetünk (tudatosan tönkretett) önbecsülését és megbecsülését.

Nagy (illendően, európai módon: Nagy Imre) pedig nem államfő volt, hanem miniszterelnök. A kifejtő részben, önmagának el-
lentmondva már helyesen írja a szerző.

Az 1990 utáni „nemzetrajzból” a terjedelemtelenséggel csupán egy érdekességet villantok fel. 1991. jún. 19. az utolsó szovjet katonák elvonulása. Nos, pillantsunk csak egy kicsit feljebb! A 13. életrajzi dátumnál ez szerepel: 1989 a szovjet csapatok elhagyják az országot.

Erre már nincs mit mondani

E befejező életrajz-részből tán még hiányolhatnánk, hogy olyan, az Európai Unió koncepciójába szorosan illő esemény, mint a vasfüggöny lebontása, nem szerepel. Nyilván nem véletlen az eset: ugyanígy hiányzik a kötet bevezető, kedvcsináló dekoratív képes bevezetőjéből is.

Azt pedig Brüsszelben, az EU Információs Hivatalában írták

Most pedig záró fejezetként lássunk néhány gyöngyszemet az általam kifejtőnek nevezett részből:

Magyarország lakossága Európa legszínesebben kevert népeihez tartozik. 10 millió lakója között számos nemzetiséget találunk: német nyelvűeket, szlovákokat, románokat, délszlávokat (bosnyákokat, horvátokat, szerbeket, szlovénokat és sorbokat). A szintik és romák, akik a népességnek nem jelentéktelen részét alkotják (500.000), nemrégiben etnikai kisebbségként lettek elismerve.

No, kezdjük. Magyarország sokszínű, kevert népességű, soknemzetiségű. Érdekes: ezt a kitéltet nem alkalmazza önmagára a valóban fele-fele arányban többnemzetiségű Belgium, Litvánia, Észtország, Lettország. Csak mi, ahol egyelőre még a magyar etnikum a meghatározó. Bár fogyunk!

Az egyszerű újságolvasó is ki tudná számítani a határon túli népszámlálások és különböző hazai források alapján, hogy 1985-től máig a Kárpát-medence őshonos magyarsága több mint 2 millióval fogyott.

Nem ez a témánk, de utána lehet nézni, az önbemutató írója vélhetőleg nagyon is ismeri ezeket az adatokat. Van itt más baj is – rosszabbak, mint az egyszerű ostobaság.

Bosnyákok sosem éltek Magyarországon. A sorbok említése még hajmeresztőbb. Tudálékosan a déli szlávokhoz sorolja a szerző őket. Nos, a sorbok nyugati szlávok, Spreewaldban élnek, a buzgó térképönjárók Lübbenau környékén találhatják meg őket. Népi kultúrájukat büszkén művelő százezres népcsoport, megtekintésüket ajánlom a szerzőnek, még a helyszín is politikailag korrekt: a néhai NDK területe.

Nagy kérdőjel a félmilliósi szintű (és roma) kisebbség. A szintű szó nyomára többhetes lázas kutatás után jutottam. Ez a kifejezés egyike azoknak, amellyel Európában a cigányságot megnevezik: cigány, manus, szintű, zingari, roma és egy kivételesen nevetséges finomkodás: utazó népesség travellers, illetve gens du voyage. Vagyis a szerző a sznob (és műveletlen) campingtábor-típusú szármáskodást követi el. Voltaképpen azt volt képes leírni, hogy nálunk nemcsak romák, hanem még romák is élnek. Szerintem a félmilliónál többen.

És tisztelettel megjegyzem: tán ide lehetett volna írni, hogy egyedül Magyarországon ismerik el etnikai kisebbségként a romákat, óh bocsánat: A romákat és a romákat!

Magyarországot több alkalommal elfoglalták, különösképpen a törökök a XVI. században és az osztrákok a XVIII.-XIX. században, és függetlenségét csak 1914-ben nyerte el.

Az I. világháborúban a Német Birodalom szövetségeseként vett részt. A trianoni szerződéssel államának területe 1/3-ával lett redukálva. Helyesen: több, mint kétharmadával!

Jó, vitatható, hogy a kiegyezés függetlenséget hozott-e?

Jómagam függetlennek tekintem azt az országot, amely világelső volt vasútközlekedésben (Baross Gábor előterjesztését fogadta el épp ezért az 1892-es genfi vasútügyi konvenció!), gabonafeldolgozó-iparban (2. helyezett: USA), a maga korában (szintén) világelső oktatási- és nemzetiségi törvényeket alkotott és érvényesített,

önállóan vett részt nemcsak az olimpiákon, hanem magának az olimpiai mozgalomnak a megteremtésében is.

Összegezve: hivatalos szerveink bemutattak Európa (bennünket a térképen meg sem találó) nyugati nemzeteinek, mint egy hol bűnös, hol szájalomra méltó, úgy általában pedig, mint egy semmirekellő országot.

Fűszerezve a gonoszúságot ostobasággal és szolgálalkúséggel.

Magyarország ilyen bemutatása nyíltan magyarellenes, mai terminológiával: ez egy rasszista förmedvény.

Akik írták, és azok a magyarok, akik hozzájutva (potom 15 euróért bármely nyugati könyvesboltban vagy akár az EU-s munkahelyükön, hivatásszerűen) nem emelnek szót ellene, azok a magyar nemzet esküdt ellenségei!

Ez a brosúra a hazaárulás minősített esete.

Forrás: Kenéz Endre Zoltán – dominium

Magyar Nemzet „...a dolgot őt magát nézzük...”

Üvegsebesek

Kevés olyan ország van a világon, ahol üvegsebtörvény is védi az adófizetők pénzét, mégis homályban maradhat egy miniszter villavásárlásának forrása. Arra pedig biztosan nem akad másutt példa, hogy egy kormánypárti vezető politikus az üvegsebese program jegyében azt merné javasolni, hogy az Országgyűlés törvényalkotás útján tegye lehetővé: a külföldi bankszámlára – jó esetben csak az adóhivatal elől – eldugdosott tőkét háborítatlanul haza lehessen hozni.

Magyarán: ha a szocialista Jánosi exminiszter mellbevágó javaslata zöld utat kapna, a bűncselekményekből – például olajszóktításból, illegális fegyverkereskedelemből, befektetési csalásból – eredő milliárdokat lehetne büntetlenül hazamenekíteni a terrorveszély miatt egyre szigorúbb nyugati hatóságok elől.

Érthető persze Jánosi Györgyék aggodalma a külhonban, ott is főleg az adóparadicsomokban off-shore cégek számláin pihe-nő százmilliárdok sorsa iránt. Úgy tűnik, a K&H Equities brókercégnél kidolgozott, bennfentes információkra alapozott és politikai támogatást is élvező trükkös tőzsde-manővert nem merik még egyszer bevetni a kinnrekedt piszkos pénz kifehéritése érdekében.

Emlékeztetőül: az alacsony képzettségű, ám magas politikai kapcsolatokkal rendelkező Kulcsár Attila volt a kulcszereplője annak az ügyletsornak, amelynek eredményeként a rejtélyes tulajdonosok kezében lévő amerikai Britton LLC a nagyváradi Lotus Plaza-beli üzletrészt eladta egy korábban megszüntetett volt titkosszolgálati tiszt által jegyzett dublini off-shore cég budapesti képviselőjének, majd az így hazahozott, ismeretlen eredetű több mint százmillió forintért Pannonplast részvényeket vásároltak. Ez az ügy vezetett a PSZÁF elnökének megveretéséhez. Az elkövetőket

a rendőrség nagy erővel nem találja. Kulcsár Attila bróker élete nyílt titok volt a nemzetbiztonsági hivatalnokok előtt, így érthető, hogy a nemzet brókere titkosszolgálati biztosítással lépett olajra. A Montrade ismeretlen eredetű pénzeit a Kulcsár-bizniszbe bepörgető volt titkosszolgálati tiszt Floridában sütteti a hasát ma is. Senki nem körözi őt, pedig a terrorveszély miatt Amerikában életre hívott Éberség Hivatala, a CIA és az FBI a magyar hatóságok szerződéses partnerei, ha kérték volna őket, bizonyára megmutatták volna a mi Henrikünknek, melyik út vezet Budára.

A kesze-kusza átláthatatlan brókerbotrány felderítésének ügyében jelenleg egyetlen zászlós rangban álló nyomozónak, Trapp úrnak áll a zászló. A Britton szerződéseket ellenjegyző ügyvéd felesége belügyminiszteri rangban semmit nem tesz azért, hogy Trapp zászlós válláról levegyék a feladatok egy részét. A rendőrségnél ez idő tájt a leépítés a leépülést szolgálja: csak azokat küldik el, akik a bonyolult gazdasági ügyek feltárásában tapasztalatokkal bírnak, és azokat, akik okosak és képesek lennének a csalók, szélhámosok nyomába eredni.

Az MSZP üvegsebese törvénye írott maradt, és nem csak azért, mert még a minisztériumok sem veszik komolyan. Nem teszik közzé azokat a szerződéseket sem, amelyek a jogszabály hatálya alá tartoznak. Jó, hogy lehet kötözködni Juhász miniszter családjának gyarapodása miatt, ám ennél az mégis fontosabb kérdés, hogy a Postabankért kapott több mint százmilliárd forint miként került ki a Magyar Posta Rt. mérle-

géből? Hogy is szól pontosan az M5-ös autópályáról kötött kontraktus, miért engedett el a koalíció kétmilliárdos adóhiányt és a húszmilliárdos bírságot az SZDSZ közeli Zwack Péter rész tulajdonában lévő szeszipari cégnek egy törvényt módosítással, miért ajándokozták meg ismét a szocialistákhoz közelálló CW-Bank adós Hargitai György cégét 800 millió forinttal?

Üvegszemmel kutakodnak itt üvegsebesekben. Nem csoda, hogy nem ismerik fel a lopott pénzt. Hiszen nincs rá írva. Csak az, hogy a bankjegyhamisítást a törvény bünteti. Nem is másolják, csak mossák.

Forrás: Torkos Matild – MNO